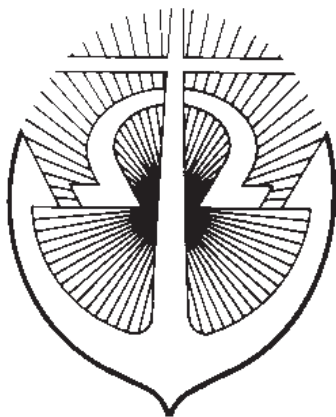

MAGVETÉS

TÖRÖKKOPPÁNY, SZOROSAD, SOMOGYDÖRÖCSKE, MIKLÓSI, KÁRA, ZICS, SOMOGYEGRES,
KAPOLY, SOMOGYMEGGYES, PUSZTASZEMES ÉS KERÉKI KÖZSÉGEK
EGYHÁZI KULTURÁLIS LAPJA

2024. XXXII. évf.

– 4. szám –

IV. negyedév

KELL A VILÁGOSSÁG?

„Mielőtt látnád, amit nem láthatsz, hidd, amit még nem látsz. Járj a hit útján, hogy eljuss a színelátásra. A színelátás nem boldogítja a mennyben azt, akit a hit nem vigasztalt földi életében.” – Mély értelmű gondolatok Szent Ágostontól. Bár 1600 év távlatában íródtak, aktuális figyelmeztetést hordoznak korunkban is. Amíg a hit reményt, addig a hitvesztés reménytelenséget szül. Nem mindig könnyű a hit útján járni. Szűk ösvényt emlegetett Jézus, áldozatvállalást, keresztet, de bátorítást is, hogy velünk marad mindig. Nem hagyja elveszni azt, aki benne bíz.

Volt már, hogy temetési misén is fellelevenítettem az ágostoni idézet utolsó mondatát. Hiszen Isten a halál után kiteljesedésre hív bennünket. De a földi életünkben kell elkezdenünk a készülődést az üdvösségre. Tennünk kell a jót, amíg lehet. A cél felé kell indulnunk, ha el akarjuk érni. Ha valaki Budapestre akar eljutni falvainkból, ne a Kaposvár felé vivő buszra szálljon fel.

Sokan nem törődnek azzal, hogy mi életük végső iránya. Szinte menekülnek attól, hogy megtudják, vajon jó irányba megy-e a „busz”? Hiszen kényelmes az ülés, van légkondicionáló, kellemes a hőmérséklet, szép a táj erre is, jó ez így nekünk. Aztán ha végállomásra érnek, értetlenkednek, hogy lelkük mélyén nem is ide szerettek volna eljutni. Csak közben elment az Idő. Legjobb, ha szétszórják az eltékozolt élet anyagi hordozójának hamvait. Ennyi az élet, így járt. Csak önmagát kereste, nem találta meg...

A közelmúltban új fogalmat hallottam: „Wellness kereszténység”. Isten létében hisz, de lehetőleg a legkényelmesebb módon, fáradság nélkül szeretne eljutni hozzá. Örül a többnapos ünnepeknek: végre kipihenheti magát. Tömve a szállodák, a szórakozóhelyek, karácsonyi bulikat hirdetnek a fiataloknak. Téli hideg templomaink nem tűnnek versenyképesnek.

Mi azért vasárnaponként elindulunk, hogy hirdessük az

evangéliumot, akkor is, ha csak néhány ember figyel ránk, illetve Arra, akinek küldöttségében járunk. Adventben gyakran énekeljük: *Ébredj ember mély álmodból!*

A hiteltelen, könnyített vallási stílus tán vonzana tömegeket, de ez alig jelentene egyebet, mint bármilyen más romboló divat.

Valójában nincs életünkben két értelmes választható alternatíva: Isten, vagy valami más. Csak az Isten és a Semmi között választhatunk. A rendet cserélhetjük fel káoszra

körülöttünk. A történelem bizonyította már többszörösen, hogy minden olyan politikai vagy gazdasági rendszer, amely elszakad Isten törvényeitől, előbb-utóbb embertelenné is válik. Harci repülők zaja töri meg a monostor csendjét, amikor ezeket a sorokat írom...

Egy ország pusztítással akarja megvédeni magát. A távolabbiak nagy hasznot remélnek a konfliktus fenntartásából, hiszen a fegyverkereskedelem óriási üzlet. Sokan a „szemet szemért, fogat fogért” elvet hangoztatják. Gandhi már régen megmondta: ha ez irányítja a világot, az emberiség hamar megvakul. Sokan már vakok körülöttünk. A pusztítás és a gyűlölet ördögi spiráljában élnek.

Pedig *a világosság a világba jött. A világban volt, a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be. (Jn1,9-11)*

Az Isten szeretetből teremt, szeretetre hív. Karácsonykor fellelevenítjük az emberiség megváltásának kezdetét, az Univerzum leghatalmasabb eseményét: *az Ige testté lett.* Egy Édesanya egykor Betlehemben Isten rendelkezésére állt. Miatta beragyogta a földi nyomorúságot a reményteljes fényesség.

Valamennyiunktól személyes döntést vár az Úr: kell-e a felkínált világosság?

Imre atya

Simon István rajza

Búcsú a Doktor Úrtól

Szeptemberben kellett végső nyughelyére kísérnünk a törökökoppányi temetőben Dr. Barbély István doktor urat, akinek sok évtizedes odaadó munkáját illő, hogy a Magvetés oldalain is méltassuk. A település polgármesterének a temetéskor elmondott beszéde nyomán emlékezzünk rá.

*„Ne várjatok többet tőlem
kis erőmből adtam bőven,
s akad abban, amit adtam
egy parányi hallhatatlan...”*

Az élő ember mindig néma tiszteletadással áll meghalt sorstársa ravatala mellett. A be nem fejezett élet hajol meg csendes főhajtással egy olyan ember előtt, akit szeretünk, tiszteltünk, aki a családjáért és a közösségért élt, dolgozott egy életen át.

Dr. Barbély István 60 évvel ezelőtt, friss diplomásként érkezett Törökökoppányba, magára vállalva a körzeti orvos felelősségteljes, nehéz, de szép feladatát. Szorgalmas munkájával, nagy tudásával gyorsan kivívta az emberek elismerését, megbecsülését. Munkájában megtalálta élete értelmét, küzdött a nehézségekkel, egész életében az új megoldásokat, technikai eszközöket kereste és alkalmaz-

ta betegek gyógyítása érdekében. Ő volt a „MI DOKTORUNK”, csupa nagybetűvel.

Fiatalon a foci és a vadászat, később a szőlő és a borosgazdai örömök, gondok töltötték ki szabad idejét. Sok-sok szakmai elismerést kapott, amelyek közül a legnagyobb az 1994-ben, az első között átvett Somogy Megyei Alkotói díj.

2015-ben Törökökoppány Község Díszpolgára címmel köszöntük meg 50 éves munkáját. Etikuss, közössé-

gi ember volt, emberségét, szakmai tudását mindenhol elismerték.

Aktív közéleti munkára is tudott időt szakítani. Képviselő-testületi tagként, alpolgármesterként is dolgozott falunkért. Sikereiben nagy része volt a megértő, segítő családnak, feleségének.

Szentnek és elsődlegesnek tekintette a gyógyító hivatását. Mindig szigorú és következetes volt munkájában, az emberi élet iránti tiszteletben. Kivételes, nem mindennapi egyéniségnek ismertük, aki egyaránt igényes önmagával és másokkal szemben is. Kiváló diagnosztika, nagyon sokan köszönhetik neki gyógyulásukat.

Öszinteség, szókimondás jellemezte, ám soha nem volt benne ártó szándék vagy gondolat. Nagy szakmai tudással, magas színvonalon, teljes szívvel-lélekkel, fáradtságot nem kímélve szolgálta az embereket, még súlyos betegségében is.

Generációkat gyógyított, kezelte, tanácsokat adott, titkokat őrzött, megnyugtató szavakkal, őszinte együttér-

zéssel állt szenvedő súlyos betegek és családjuk mellett. Életében a munka, a harc, a barátság őszinte érzelmei, a család szeretete harmonikus egységbe olvadt össze.

Életének utolsó éveiben maga is sokat szenvedett. Tíz évvel ezelőtt, egy újabb műtétet követően még súlyosabb mozgásszervi problémákkal kellett szembenéznie, amely súlyos terhet rótt rá és családjára is. A két és fél évvel ezelőtt bekövetkezett sztrókja után a Koppányvölgye Idősek Otthona lakója lett, ahol gondos kezek elhivatottan ápolták haláláig.

Egy munkából, elkötelezettségből, felelősségből és hűségéből álló teljes emberi élet zárult le halálával. Köszönjük odaadó, áldozatos munkáját. Az őt szerető, tisztelő emlékezete és hálája őrizze és tartsa fenn nevét.

Búcsúzik Törökökoppány Község Önkormányzata és az egész Koppány-völgy lakossága. Isten Veled Doktor Úr!

Varga György
Törökökoppány polgármestere

Jónak lenni jó!

Sokan tudják, hogy Márton-napkor szokás lámpást készíteni, azzal felvonulni és ezen a napon libát enni. De hogy ki volt az a Szent Márton, mi köze a libának ehhez a naphoz, és mit jelképez a lámpás fénye, azt kevesen tudják.

Szent Márton Savaria városában, Szombathely római elődjében született. Fiatalon a római hadsereg katonája lett. Társai nagyon tisztelték és szerették bátorsága, jószívűsége és segítőkészsége miatt. A legenda szerint egy hideg téli napon az út szélén fagyoskodó koldusnak adta köpenye felét. Éjszaka álmában megjelent Jézus, vállán a koldusra terített köpenyvel.

Márton szülei akarata ellenére hamarosan megkeresztelkedett, később pap lett. Jósága miatt püspökké akarták szentelni, de amikor ezt megtudta, nagy alázatosságában az érte jövő küldöttek elől a ludak óljába bújt. A libák azonban gágogásukkal, szárnyuk verdesésével elárulták rejtekhelyét. Így aztán mégis püspökké szentelték, és haláláig segítette a rászorulókat.

A lámpás felvonulásokat csak a 19. század elején vezették be egyházi rendeletre, hogy a fény – amely a jócselekedeteket jelképezi – mindenkihez eljusson.

Kis falunkban, Miklósiban, idén először tartottunk Márton-napi megemlékezést. A gyerekek szüleikkel, az érdeklődő felnőttekkel és a Pusztaszemesről érkező családokkal a kultúrházban

lámpásokat készítettek, majd ezekkel a sötétben a templomba vonultak. Nagyon hangulatos volt a sötét utcákon a lampionok világító fényében vonuló csapat látványa.

A templomban meghallgatták Szent Márton történetét, majd Imre atya mondta el gondolatait az ünnepel kapcsolatban. A kultúrházba visszatérve finom lángos, fánk és meleg tea várta a résztvevőket, majd kvíz és keresztrejtvény kitöltésével adhattak számot a templomban megszerzett ismeretekről. Libás társasjátékkal, memóriajátékkal, mozgásos feladatokkal játszhattak. A sok nevetés, jókedv bizonyította, hogy jól érezték magukat. Fél nyolckor, amikor a szülők jelezték, hogy haza kellene menni, szomorúan vették tudomásul, hogy vége a programnak.

Hazatérve azon gondolkodtam, hogy a mai önző, egoista világunkban milyen nagy szükség van a Szent Márton-féle iránymutatásra. Jó lenne, ha a világ végre ráébredne arra, hogy nem a birtoklás, a szerzés, mások kizsákmányolása a jó, hanem az, ha adhatunk, másoknak örömet szerezhetünk.

Mennyire igaz: „Okozz örömet, hadd legyen boldogabb a másik, kinek lényéből az öröm rád visszasugárzik!”

Reméljük, hogy a gyerekek is megéreztek valamit Szent Márton történetén keresztül a jóságról, segítőkészségről, és ezt kamatotatni fogják további életük során.

Nieselberger Éva
Miklós

NEMZETISÉGI NAP MIKLÓSIBAN

A minden évben megrendezésre kerülő Somogy Vármegyei Német Nemzetiségi Önkormányzatok őszi gálájának az idén Miklósi volt a helyszíne és a házigazdája.

Hatalmas megtiszteltetés volt számunkra, hogy 2024. szeptember 21-én Nemzetiségi Nap keretén belül kicsiny falunkban köszönthettük Barcs, Szulok, Lad, Kaposfő, Kaposvár, Igal, Bonnya és Ecseny Német Nemzetiségi Önkormányzatainak küldötteit, a német nemzetiségi énekkarokat, zenekarokat és táncscsoportokat.

A rendezvény délután 13 órakor ünnepélyes megnyitóval

Nemzetiségi Együttes vegyeskórus, férfi énekkar, táncsoport, a Miklósi Énekkar és a Miklósi Német Nemzetiségi Táncscsoport tagjainak.

A színvonalas bemutatkozás után következett a vacsora. A kultúrházban 220 vendég számára került ünnepi teríték az asztalra, amelyhez húsleves, disznópörköltöt galuskával, valamint hurkát, kolbászt krumplival és lilakáposztával szolgáltak fel. Nem maradhatott el a jó miklósi vörösbor és az asszonyok által sült sütemények hada sem. Ajándékként minden vendég egy mézeskalács emléket vihetett haza. Vacsora után

a vendégsereg mulatozásba kezdett, a fergeteges hangulatról a pilisvörösvári Die Adlersteiner zenekar gondoskodott hajnalig.

A rendezvény után hetekig jöttek az elismerések, gratulációk a rendezvénnyel, a szervezéssel, a kiszolgálással, a vendéglátással kapcsolatban. A nagy esemény előtt és után ismét megmozdult a falu, egygyé vált a csapat, és végezte lelkesen a munkát akár a főzésben, akár táncpróbákon, az énekpróbákon, akár a templom, vagy a színpad körüli teendőkben, vagy éppen a falu „csinosításában”. Mi sem bizonyítja jobban, hogy pénteken 25-en, vasárnap délből 35-en ültük körbe a segítői asztalt.

Ismét sikerült maradandót alkotnunk, bátran mondhatom, megismert minket a MEGYE! Kívánom, hogy maradjon ez így még nagyon sokáig, egymást erősítve, segítve az úton... KÖSZÖNÖM!

Gerbovitsné S. Angéla,
a miklósi táncscsoport vezetője

vette kezdetét, majd a népviseletbe öltözött résztvevők hosszú menete vonult az ünnepi szentmisére. Minden kultúrscsoport saját településének névtábláját vitte a menetben, ezzel is jelezve, ki honnan jött, kit képvisel. Megteltek a padok az idén 130 éves templomban. Igazán meghitt, csodálatos ünnepi szentmisét varázsolt nekünk *Imre atya*, *Steinbacher Balázs* kántorunk, és a miklósi énekkarunk. Nagyon megható volt, amikor a templomban felcsendültek a német énekek, amelyeket az előre nyomtatott miserendből azt idősebbek és fiatalok közösen énekeltek. Az egyetemes könyörgések is két nyelven hangzottak el. A szentmise után a templom előtti I. és II. világháborús emlékművet koszorúztam meg *Knollné Hidasi Erzsébet*tel, a Somogy Vármegyei Német Nemzetiségi Önkormányzat elnökével.

A pilisvörösvári Die Adlersteiner zenekar kíséretével tért vissza a menet a színpadhoz, ahol *Bíró Norbert*, a Somogy Vármegyei Közgylése elnökének köszöntője után kezdetét vette a kulturális műsor. Óriási sikere volt a 168 fellépőnek. Lelekesen tapsolhatott a közönség a kaposvári Herbstrosen Chor, a kaposvári Neuer Rosenchor, a kaposvári Herz Schmerz Kapelle, a Barcsi Német Hagyományörző Egyesület, a Szuloki Német

Ahogy az őszi számban olvashatták, nagy terveket dédelgettünk az év vége felé Pusztaszemesen. Utcák aszfaltozása, játszótér kialakítása, rendezvények. Istennek hála, hogy ezek mindegyike sikeresen megvalósulhatott. Mindezek ellenére, aki valaha volt döntési jogkörben az tudja, hogy nem egy hálás feladat. Ezt csak igazolni tudjuk! Mindenkinek megfelelni nem lehet, ezt a képviselő-testület tagjaival mindannyian tapasztaltuk. Bár a nagy tervek fokozatosan megvalósultak, azonban ennek ellenére néhány álmatlan

„Ha Isten velünk, ki ellenünk”

éjszakát is kaptunk a lakoságtól az elvégzett, vagy a készülőben lévő munkálatok kritizálása által.

A cikk címe, vagyis annak mondanivalója segített át a nehéz pillanatokon. Amikor a család és egyéb teendők sokszor háttérbe szorulnak a falu érdekeivel szemben, akkor elengedhetetlen a természetfeletti motiváció. Azért, hogy az ember meg tudjon maradni az eredeti úton a „viharak” idején is, a negatív kritikák tűzében.

Sikerült! Hálásak vagyunk

mindenkinek, aki segített bennünket, hogy megvalósuljon az eddigi legnagyobb volumenű fejlesztés Pusztaszemes történetében a rendszerváltás óta, amely során több mint 1000 méter aszfaltos utat, valamint mellé 700 méter szegélyt építettünk és hozzávetőleg 150 méter víz-elvezető árkot burkoltunk ki. A Teremtő kegyelmével, valamint öt év kitartó munkájával sikerült a falunkban mind a négy mellékutca útburkolatát felújítanunk.

A tervekből nem fogyunk ki! Imáinkkal az eget, kéréseinkkel pedig az ország vezetését ostromoljuk, és bízzunk benne, ezután is beválik ez a recept.

**Csicsa Dániel polgármester,
a Pusztaszemesi
Képviselő-testület nevében**

Lelki zarándoklatunk

Intézetünkben életünk lehetőségei igen behatároltak. A szürke hétköznapijaink színteljes volt, amikor a Koppányvölgye Idősek Otthonának orvos igazgatója, dr. Zana Szilvia családi zarándokútjáról egy kis Fatimai Szűz Mária szoborral ajándékozott meg bennünket. Lakóink jelentős részét pozitívan érintette ez a gesztus. Több napon át, a foglalkozásokon a Mária kegyhelyek ismertetése volt a téma. Ennek hatására alkalmunk nyílt feleleveníteni ezzel kapcsolatos személyes élményeinket. Kiderült, hogy Fatimában ugyan nem, de Lourdes-ban, Medjugore-ban, Csiksomlyón, Mátraverebélyen vagy a hazánk határain belül más kegyhelyek valamelyikén lakóink többsége járt már. Így ez az ajándékba kapott kegyszobor megható személyes vallási élményeket hozott a felszínre. A szobrocscsa az imasarak fő falán kapott helyet, amit Jenő atya, a vasárnapi szentmise előtt megáldott. Úgy döntöttünk, hogy a napi közös esti imáink békéért mondott fohászához kérjük a Fatimai Szűz segítségét.

Naponta énekeljük: „Szűz Mária szíve, béke példaképe, Fiad szent szívénel közbenjárónk légy Te. Békét adj szívünknek, békét családunknak, békét nemzetünknek, békét a világnak...”

Amióta beköltözött hozzánk ez a kis Mária kegyszobor, azt tapasztaljuk, hogy a hosszú, fárasztó, álmatlan éjszakáink is tartalmat kaptak. Elmerengve visszaidézzük korábbi életünk szép Mária búcsújárásait. Például személyes örök emlékem, ami most álmaimban vissza-visszatér: Közvetlen a II. Világháború után, Kisasszony napján, nagyanyámmal Ságvárról az andocsi kegytemplomba tartó gyalogos zarándoklaton vehettem részt.

Akkor első osztályos diák voltam, és több pajtásom is volt a csoportban. Pár kilométer után bennünket, gyerekeket, felraktak a csomagokat szállító lovas kocsira, onnét hallhattam a közös éneklést és imádkozást, ami álomba is ringatott. Az andocsi falu végén bevártuk a csapatot, majd felzárkóztunk. Elöl a falu papjának vezetésével a búcsújáró Mária zászlókat magasba tartó férfiak és a keresztet ég felé emelő rátermett asszonyok haladtak, a beöltöztetett ministránsokkal. Mi a tömeggel közösen imádkozva, énekelve ballagtunk. Ekkor megszólalt az andocsi nagyharang. Tudtuk, hogy ezzel köszöntik az érkező zarándok

csoportokat. A sok szép imától, énekléstől fellelkesülve érkezünk a kegytemplomba. Az ajtón belépve már orgonaszó kíséretével énekeltek: „Köszönteni jöttünk ó Mária...” majd a főoltár előtt az egész csoport térdre borult. A helyünket hamar át kellett adni a következő csoportoknak. A nagy tömegben nekünk, gyerekeknek, az egyik mellékoltár falépcsőjén jutott ülőhely. Az ismeretlen gyönyörű nagy templom, a rengeteg gyertya, sok virág a mennyország érzését adta számomra. A hatalmas tömegben a mise végén körbejárhattuk a főoltárt, a Mária szobrot megérintettük saját kezünkkel. Így mindenki lerakhatta Mária elé személyes bánatát, örömet, kérését. Délután a templomkertbe tartott litánián vettünk részt, és az ott folyó patakba – aminek gyógyító erőt tulajdonítottak – kezeinket megmoshattuk.

Közben beesteledett. Az andocsi kolostorban akkor még barna csuhás barátok laktak, akik a csoportok elhelyezéséről is gondoskodtak. Nekünk a templomfolyosó kövén biztosítottak szállást. Hajnalban harangszóra ébredtünk, majd rövid hálaadó ima után hazaindultunk. Hosszú volt az út, de a hangos közös imával és énekléssel egyszer csak falunk határához érkeztünk, ahol ismét harangszó köszöntött bennünket.

Életem során az Andocsi Szűzanya templomába sokszor bementem, de a legfájdalmasabb az utolsó volt, amikor a súlyos betegségemben lebénult édesanyámat saját kérésére vittük el oda. Férjem a karjaiban vitte be az andocsi templomba, ahol egy szentmisét végighallgatva, hitébe kapaszkodva több évtized után új erőre kapott. A Szűzanya segítségével bízva a templomból saját lábán jött ki. Igaz, hogy nagyon-nagyon lassan, de a saját lábán tette meg az utolsó zarándokútját.

Köszönet az ajándékba kapott kegyszobornak, hogy most 86 évesen ismét gondolatban átélhettem, felidézhettem ezeket az eseményeket. A mi doktornőnk, lelkünk ápolására igen hatásos medicinát adott a Fatimai Szűz Mária szoborral. Ugyanezeket a hatásokat, semmiféle patikaszerrel nem érhetjük volna el. Hálás köszönet érte!

**Kőrösi Lajosné Margit néni,
a Magvetés helyi kézbesítője,
a Koppányvölgye Idősek Otthonában**

Ötletes gyermekjátékok a múltból

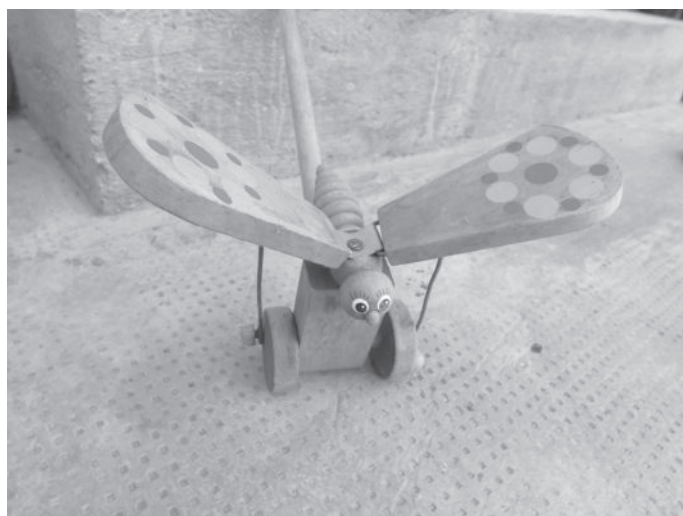
Akorunk gyermekeit a legkülönbélebb játékokkal árasztjuk el szinte születésük pillanatától. Világító, zenélő, forgó, távirányítható drága „kütyükkel” próbáljuk a legkülönbélebb ingereket biztosítani, hogy a felnövekedő generáció tagjai minél előbb alkalmassá váljanak az emberi személyes kapcsolatok leépítését eredményező digitális világ sokszor egyre félelmetesebbnek tűnő jövőjében való életre.

A régi, szegényebb világban, nagyszüleink idejében nagyon másként nevelődtek a gyermekek. Játék akkor is kellett, s ha nem is mindig vásárolták meg, a közös készítés öröme hozzájárult az elkészült tárgyak értékének növeléséhez. Falvainkban egy fűzfasíp, bodzapuska, nyíl készítésének tudománya

Különleges alkalmazást nyertek a felnőttek által használt, majd elromlott tárgyak alkatrészei. Az eltörött csapágyból kiszedhető fényes golyók rendkívüli értéket képviselhetek a gyerekek szemében a gurítós játékok során, vagy éppen veszedelmes csúzlígolyóként. Az elromlott ébresztőórából kiszerelt nagy fogaskerek csodálatos pörgettyűként funkcionálhatott tovább. Versenyezni lehetett vele, kié forog hosszabb ideig.

A búcsúi vásárosok árultak mivesebb dolgokat is. Sokáig lehetett szaladni a nyéllal kormányozható, kerek, csattogó szárnyú lepke után, az ötödik életévét elhagyó fiú pedig igyekezett minél előbb kikönyörögni magának a búcsúban egy bugylibicskát. Ezeket a tárgyakat el tudta

MÚLTIDÉZŐ

Az excentrikus kerékrögzítés miatt menet közben csattogó szárnyú „lepke”

rézkracjárba, vékony zsinórt húztak bele hurkosan. Ezután a gyermek ujja-ra vette, megpörgette és húzogatta. A játékszer bűgő hangot ad, ezért *brúgattyú*, *brúgó* volt a neve. Minél nagyobb volt az a pénz, annál mélyebb hangot adott. Zics környékén találtak még kétszeresen átfűrt vastag kopott római pénzből készített brúgattyút is.

Jó, ha volt az ember gyerekének vadász ismerőse. A 12-es és a 16-os sörétes hüvely gyutacstartója összefordítva egymásba nyomható és máris kész az éles hangú síp. Az ötletet a vadászoktól lesték el, akik az egyszerű eszköz segítségével keltett magas frekvenciájú hanggal a kutyájukat messziről is vissza tudták hívni.

Az „újrahasznosítás csú-

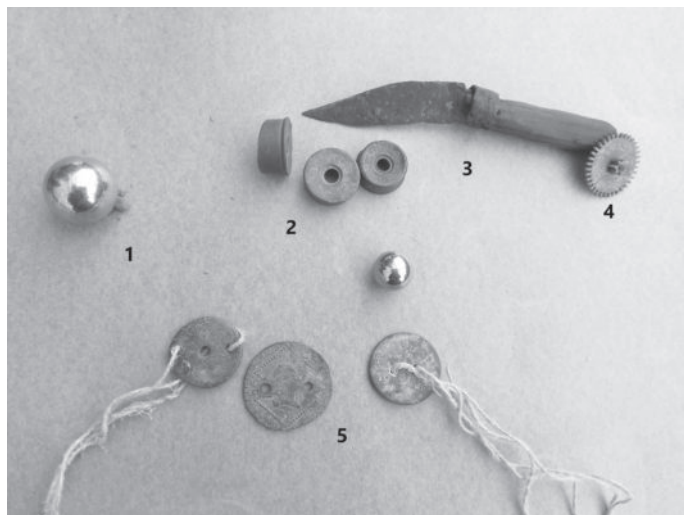
csa” számunkra az a III. Béla király által a 12. század végén vert rézpénz volt, amelynek szélét évszázadokkal később kicsipkézték és kiélesítették, a közepét kifűrták. Fanyelet tettek rá és máris kész volt a derelyevágó, a háziasszonyok számára közismert egyszerű konyhai eszköz. Rekonstruálva a régen elporladt nyelét, mindenki számára egyértelmű lehet a használata.

Jelzés ez is pazarló körünkben, hogy ne az eldobás kultúráját terjesszük magunk körül. Gyerekeink, unokáink minden bizonnyal kiegyensúlyozottabban felnőhetnek az „okos eszközök” használata nélkül is, a családban, közös munkával gyártott ötletes játékok felelevenítésével.

**Dr. Sipos Imre -
Bognár Zoltán**

III. Béla 12. századi rézpénze felhasználásával készített derelyevágó

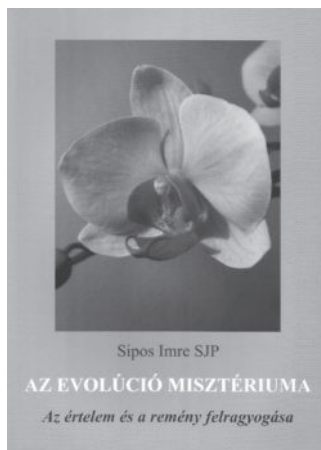

Egyszerű gyerekjátékok: 1. csapágygolyó 2. gyutacsvégből összefordítható síp, 3. bugylibicska 4. ébresztőóra fogaskereke 5. régi pénzekből készített *brúgattyú*

hozzátartozott a fiúk felnövekedéséhez, ahogy a Barbi babákat is tökéletesen helyettesíthette a csutkababa, a legót a homokvár építés, vagy a zenedobozt a kukoricaszár tagból készített hegedű.

készíteni akár egy falusi bog-nár, vagy ügyes kezű faragó ember.

Még a talált régi rézpénzt is át lehetett alakítani hangadó játékszerré. Csupán két lyukat fűrtak a nagyobb

Szerzetesközösségünk Szipos Imre SJP-je a helytörténeti kutatások eredményeinek kiadása mellett a teológiai kiadványok megjelentetése is. 2020-ban hagyta el a nyomdát Imre atyának *Az evolúció misztériuma. Az értelem és a remény felragyogása* című könyve, amiről már írtunk könyvajánló rovatomunkában. (*Magvetés* 2020/3. sz.)

Leginkább Dizseri András külső testvérünk médiareklámjának köszönhetően területünket és egyházmegyénket messze meghaladó ismeretessé lett. Az ELTE egyik tanára bevette a geológus képzés speciálkollégiumának ajánlott irodalmi közé, Áder János korábbi köztársasági elnökünk, miután megismerhette, futárpostával köszönő levelet írt Miklósi bátyjához. Televíziós vitaműsorba egyetemi tanárokkal együtt meghívták a biológus végzettséggel is rendelkező szerzetes pap szerzőt, hogy beszéljen az evolúció keresztény értelmezéséről.

Egyik olvasói visszajelzésként kapott levélben azt írták, hogy ezt a könyvet minden érettségizett fiatalnak el kéne olvasni. A közelmúltban egy amerikai professzorasszony telefonált, hogy szeretné lefordítani angol nyelvre és kiadni az USA-ban is. Különösen a tengeren túl az evolúció

KÖNYVAJÁNLÁS

értelmezése két véglettel jelenik meg: vagy a véletleneket abszolutizáló materialista olvasattal, vagy szélsőségesen fundamentalista, szó szerinti bibliai teremtéstörténet értelmezéssel, azaz a fejlődélmélet teljes elutasításával. A könyv igazi értéke, hogy rámutat: hitünkbe tudnunk kell integrálni, beépíteni a természettudományos eredményeket is.

Évmilliárdok alatt a világegyetem bonyolódása, az élet kibontakozása, az emberré válás folyamata tény. A kozmosz szó rendezettséget jelent. A természettudományos kutatások csodálatos mikro- és makrokozmoszok összerendezettségét állapítanak meg. Korunk tragédiája, hogy mégis oly sokan élnek körülöttünk a Rendezőre való rákérdezés nélkül. Ez a könyv segíteni akar, hogy túllássunk a természettudományos felfedezések tényein, és rá merjünk csodálkozni a folyamatok mélyén előtűnő misztériumra is, a nagy miértekre választ reméljünk kapni az Értelme Forrásától.

Mivel *Az evolúció misztériuma* könyvünk első kiadása hamar elfogyott, az antikváriumokban néha feltűnt példányaiért nem ártottak húsz-ezer forintot is elkérni, ezért szeptemberben újra kiadtuk. Sajnos a hatalmas infláció miatt emelkedtek a nyomdaköltségek is, ezért némileg drágábban kell adni az első kiadás áránál, de igazi célunk, hogy a természet titkai iránt érdeklődő olvasók hozzájuthassanak. Legolcsóbban a templomainkban tehetik ezt meg.

Galbavy Jenő József
Prior atya

ANYAKÖNYVI HÍREK

2024. III. negyedév

KERESZTELÉSEK

Törökkoppányi plébánia területén: Kaveczki János Balázs és Nagy Georgina leánya, Liza Emília (aug. 18 – Törökkoppány); Matesz Benjamin és Matesz Kinga fia, Árpád Imre (szept. 22. – Törökkoppány),

Kapolyi plébánia területén: Losonc Konrád és Kálmán Viktória fia, Ádám László (júl. 7. – Kereki); Princz Gergő és Tóth Rita fia, Dávid Ferenc (júl. 21. – Kereki); Gál Péter és Csikós Viktória fiai, Péter és Ákos (szept. 29. – Somogyegyháza) a kereszttség szentségében részesült.

ESKÜVŐ

Miklósi plébánia területén: Albrecht Csaba és Csala Tünde szentségi házasságot kötöttek szept. 28-án a miklósi templomban.

HALÁLOZÁS

(Zárójelben a temetés helye olvasható)

Törökkoppányi plébánia területén: Dr. Barbély István (85 é. – szept. 3.) (Törökkoppány),

Miklósi plébánia területén: Vinkler Sándor József (71 é. – júl. 26.) (Miklósi); özv. Johann Józsefné, sz. Steinbacher Anna (84 é. – aug. 24.) (Miklósi); Váradi Imréné sz. Nieder Gyöngyi (62 é. – szept. 27.) (Zics),

Kapolyi plébánia területén: özv. Ringler Jánosné sz. Szentpéteri Gizella (91 é. – júl. 1.) (Kapoly); Weisz Sándorné sz. Szili Mária (94 é. – júl. 13.) (Somogyegyháza); Tóth István János (67 é. – júl. 14.) (Kereki); Gyurik Csaba József (48 é. – aug. 7.) (Kapoly) elhunyt.

*A meghalt hívek lelke Isten irgalmában
békességben nyugalomra vár!*

Úgy szerette...

Úgy szerette Isten a világot,
hogy egyszülött Fiát adta érte,
Jézus Krisztust, a Megváltónkat,
az ő legkedvesebb Egyetlenét.
Elküldte nekünk az ő szeretet-üzenetét,
hogy meghalljuk és továbbadjuk
az Üzenetet mindenkinek,
erős, tiszta hangon.
Hirdessétek a világnak az ő szeretetét,
azt a szeretetet, aminél a világ nagyobb nem ismer.
Keressétek fel mindazokat, akik eltévedtek,
és vezessétek őket haza az Atyához!
Töltsétek be a világ legsötétebb zugait is
az ő felülről jövő világosságával.
Tegyetek meg minden lépést, minden mérföldet, minden utat
és hirdessétek a világnak,
hirdessétek az ő szeretetét! Amen.

(A manilai Ifjúsági Világtalálkozó himnusza, 1995)

MAGVETÉS

Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról Nevezett Közösség időszakos lapja: SJP szerzetesház 8669 Miklósi, Petőfi S. u. 49. Tel.: 84/385-179. Szerkesztik: **Dr. Szipos Imre SJP atya** és **Galbavy Jenő József SJP prior atya**. Lapindító: **† T. Flink Kornél**. Tördelés: **Iglói János** sen. Nyomás: **NYOMDAKÉSZ KFT.** – 8200 Veszprém, Pázmándi u. 10. Nyomdavezető: **Kész Ferenc**.